

Sygn. akt VI Ga 205/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki (spr.)

Sędziowie: SO Renata Bober

SO Barbara Frankowska

Protokolant: st.sekr.sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2014 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: H.

w D.

przeciwko: (...) Spółce z o.o. R.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie
V Wydziału Gospodarczego z dnia 4 grudnia 2013 r., sygn. akt V GC 1318/13

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki z o.o. R. na rzecz powoda H.

w D. kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 205/14

UZASADNIENIE

z dnia 25 września 2014 r.

Powód H. w D. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki z o.o. w R. kwoty 21.923,06 zł z ustawowymi odsetkami od dat i kwot szczegółowo wskazanych w pozwie oraz kosztów postępowania.

Uzasadniając pozew powód podał, że pozwany w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej kupił u niego towar wyszczególniony w fakturach. Faktury zostały dostarczone pozwanemu, który pomimo ich otrzymania i wcześniej odebrania towaru nie zapłacił kwot należnych powodowi.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 1 sierpnia 2013 r. nakazał pozwanemu zapłatę kwot zgodnie z żądaniem pozwu. Pozwany od powyższego nakazu wniósł sprzeciw domagając się

oddalenia powództwa i zasądzenia od powoda na jego rzecz kosztów postępowania. Pozwany zarzucił, że powód nie wykazał roszczenia,

a na jego poparcie przedłożył jedynie faktury VAT, które nie mogą być dowodem w sprawie i nie świadczą o fakcie zawarcia i wykonania umowy. Zdaniem pozwanego faktura VAT jest jedynie dokumentem prywatnym i nie może być wyłącznym dowodem na okoliczność zawarcia umowy oraz jej wykonania zgodnie z ustaleniami dokonanymi przez strony.

W odpowiedzi na powyższe stanowisko pozwanego, powód podtrzymał żądanie pozwu w całości stwierdzając, że pozwany nie zaprzeczył wprost przytoczonym w pozwie faktom. Powód podniósł, że zawarł z pozwanym, którego reprezentował pracownik K. K. (1) pełniący funkcję kierownika budowy, porozumienie handlowe, na mocy którego zobowiązał się dostarczyć pozwanemu materiały, a pozwany do ich odbioru i zapłaty. Zamówienia były potwierdzane dokumentami WZ, składanymi przez

w/w pracownika, towar został dostarczony na wskazane miejsce budowy

i odebrany. Powód podał również, że strony współpracowały już wcześniej na tym samych zasadach i pozwany dokonywał płatności.

Sąd Rejonowy ustalił w trakcie postępowania, że strony sporu są przedsiębiorcami oraz że wiązała je ustna umowa sprzedaży zawarta pomiędzy prezesem zarządu powoda W. K., a pracownikiem pozwanego K. K. (1). Na podstawie tej umowy pracownik pozwanego zamawiał w hurtowni powoda potrzebne mu na budowie materiały, które zostały tam wykorzystane. W/w pracownik pozwanego wykonywał remont ośrodka rekreacyjnego w S., który należał do pozwanego. Każdorazowa dostawa towaru na teren budowy była akceptowana przez pracowników pozwanego lub osobiście K. K. (1). Zamawiany towar był również osobiście odbierany przez K.. Wszystkie wystawione faktury, jak również dokumenty WZ były akceptowane przez tego pracownika, a pozwany nie składał zastrzeżeń co do ilości, jak i jakości towaru. Pozwany informował powoda, że zaległości zostaną przez niego uregulowane do końca stycznia 2014 r. po uprzednio skierowanych do niego wielokrotnie wezwaniach do zapłaty w roku 2013 r. Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 4 grudnia 2013 r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 21.923,06 zł z ustawowymi odsetkami zgodnie z żądaniem pozwu (pkt I), oraz kwotę 1.097 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i kwotę 2.417 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (pkt II). Uzasadniając wyrok, Sąd stwierdził, że strony łączyła umowa sprzedaży, co wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe, tj. dowody z dokumentów oraz zeznań świadka K. K. (1). Roszczenie strony powodowej znajduje zatem podstawę w treści art. 535 kc, skoro pozwany nie kwestionował, że otrzymał towar oraz dokumenty rozliczeniowe. Jako podstawę prawną orzeczenia w zakresie Sąd wskazał art. 481 kc, natomiast o kosztach postępowania orzekł na podstawie art. 98 kpc.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany, zarzucając Sądowi I instancji naruszenie przepisów postępowania, które miały wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. art. 232 kpc poprzez błędne przyjęcie, że powód wywiązał się

z obowiązku udowodnienia okoliczności, z których wywodzi skutki prawne, a to w zakresie udowodnienia skutecznego zawarcia przez strony umowy sprzedaży na podstawie dokumentów prywatnych, tj. faktur VAT, oraz pomimo braku dowodu, z którego wynikałoby umocowanie pracownika pozwanego do działania w jego imieniu,

2. naruszenie art. 233 kpc poprzez sprzeczne z zasadami logiki

i doświadczenia zawodowego wyprowadzenie faktu, że doszło do zawarcia umowy sprzedaży, skutkiem czego było błędne ustalenie zasadności żądania dochodzonej przez powoda kwoty, a także poprzez przyjęcie, że między przedstawicielem powoda, a pracownikiem pozwanego została zawarta skuteczna umowa sprzedaży pomimo braku w zebranych materiale dowodowym dowodu na okoliczność udzielenia temu pracownikowi pełnomocnictwa do działania w imieniu spółki. Skarżący zarzucił również naruszenie prawa materialnego, a to art. 38 kc,

w związku z art. 97 kc poprzez niewłaściwe ich zastosowanie

i w konsekwencji błęd w dokonanych ustaleniach faktycznych i przyjęcie, iż pracownik nadzorujący przebieg prac budowlanych upoważniony jest do reprezentowania pozwanej spółki.

Wskazując na powyższe podstawy zaskarżenia pozwany wniósł o zmianę wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy rozpoznając przedmiotową apelację nie znalazł podstaw do jej uwzględnienia.

Wbrew zarzutom apelacji, Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia ani przepisów prawa procesowego, ani przepisów prawa materialnego w zakresie wskazanym przez skarżącego.

Na wstępie zauważyć należy, iż pozwany w momencie doręczenia mu odpisu nakazu łącznie z odpisem pozwu i załącznikami został pouczony, że

w sprzecznie powinien wskazać czy zaskarża nakaz w całości czy w części, przedstawić zarzuty, które po rygorem ich utraty powinien zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy oraz okoliczności faktyczne i dowody.

W sprzecznie od nakazu zapłaty pozwany ograniczył się jedynie do zarzutu, że roszczenie powoda w jego ocenie jest nieuzasadnione, albowiem powód „nie udowodnił jego zasadności”. Podniósł również, że faktura VAT nie może być wyłącznym dowodem na okoliczność zawarcia umowy.

Podkreślić należy, iż pozwany nie kwestionował otrzymania uprzednio wezwania do zapłaty i nie wykazał, aby udzielił na nie odpowiedzi. W związku z zarzutami pozwanego zawartymi w sprzecznie, powód niezależnie od dowodów załączonych do pozwu w postaci dokumentów WZ oraz faktur, których otrzymania pozwany również nie kwestionował, jak również nie wnosił zastrzeżeń do ich treści, zawnioskował o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka osobie pracownika pozwanego K. K. (1), który uczestniczył bezpośrednio w transakcjach z powodem, albowiem składał zamówienia na towar, a następnie potwierdzał jego odbiór. Na marginesie dodać należy, iż pozwany nie zakwestionował w toku sporu, że towar - za który powód domaga się zapłaty - został wykorzystany w prowadzonej przez pozwanego działalności gospodarczej. Już chociażby sam ten fakt obliguje pozwanego do zapłaty spornej kwoty. Pozwany prawidłowo zawiadomiony

o terminie rozprawy przeprowadzonej w dniu 4 grudnia 2013 r. nie stawił się, nie usprawiedliwił swojej nieobecności.

Wbrew zarzutom apelacji, Sąd Rejonowy ocenił dowody przedłożone przez powoda zgodnie z doświadczeniem życiowym, zawodowym i w granicach wyznaczonych treścią art. 233 kpc. Sąd w trakcie postępowania ocenia przedłożone przez strony dowody na poparcie podnoszonych przez nie zarzutów. Pozwany żadnego wiarygodnego dowodu nie przedstawił. Sąd I instancji prawidłowo ocenił zeznania świadka jako wiarygodne i mające potwierdzenie w dowodach z dokumentów.

W kontekście dokonanych ustaleń stanu faktycznego, nie zasługuje na uwzględnienie również zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 38 kc,

w związku z art. 97 kc poprzez przyjęcie przez Sąd, że pracownik, który nadzorował przebieg prac budowlanych był upoważniony do reprezentowania pozwanej spółki. Co prawda powyższy zarzut na etapie postępowania apelacyjnego jest spóźniony, niemniej jednak zauważyć trzeba, iż zasady doświadczenia życiowego (oraz zawodowego) pozwalają stwierdzić, że w czasie realizacji prac budowlanych często dochodzi do sytuacji, w których występuje konieczność dokonania zakupu określonych materiałów budowlanych, co następuje na skutek szybkiej reakcji i działań właśnie osób bezpośrednio wykonujących lub nadzorujących prace budowlane, a nie osób będących przedstawicielami osób prawnych, które zajmują się ich zarządzaniem.

Na marginesie wypada również dodać i to, że pozwany nie kwestionował, że strony już uprzednio współpracowały ze sobą na podobnych zasadach i pozwany za towary zamawiane przez jego pracownika płacił.

Reasumując, zarzuty apelacji uznać należało jedynie jako polemikę z prawidłowymi ustaleniami dokonanymi przez Sąd I instancji, na podstawie których wydany został wyrok odpowiadający przepisom prawa.

Apelację jako bezzasadną oddalono na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono stosownie do jego wyniku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 i art. 108 § 1 kpc.